

1886

Szerkesztői iroda:
Nagy-Enyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hova
a lap szellemi részét illető
közlemények küldendők.

Kiadóhivatal:
Wekál János könyvkereskedése
hova
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.

Kéziratok nem adatnak vissza.

KÖZÉRDEK.

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házból hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt.
félévre . . . 2 frt.
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.

Nyilttér ora 15 kr.

Jókai Mór hatvanadik születésnapja.

Jókai Mór irodalmi működése hazánk művelődéstörténetében oly jelentékeny tényező, a hatás, melyet nemzetünkre gyakorolt — s vajha még jó sokáig gyakorolhatna! — oly általános, s mint politikai tényező is annyira fontos, hogy legjobbjaink sorában maradandó nevet biztosított magának. — Midőn egyideig diadalmas hadi jelvényeinket a tulerő porba tiporta s összes vívmányaink egy csapásra megsemmisültek, az ő ragyogó tolla búbajos elbeszélései s a magyar geniustól sugalmazott hazafias irányu művei figyelmeztették először a már esüggédni kezdő megfélemlített nemzetet arra, hogy nem vezett el minden, s kitartó, minden tért átölölő tevékenységgel jobb jövő előkészítésére munkálhatunk. A lemondás télenységét, a kishitűséget csakhamar sokoldalú irodalmi s társadalmi tevékenység váltotta fel s ezzel a legnagyobb veszély el volt hártva. — Mi, korosabbak, még élénken emlékszünk a vaskorszakra, mikor meglelt férfiak a legeszkélyebb hazafias vonatkozásu tárgyról meghitt körben is csak suttogva mertek beszélni, mert el volt terjedve a hit, hogy „a faláknak is füleik vannak.” — Ő akkor is bátran emelte fel szavát. Lakolt is érte; pénzbiroság, fogság s egyéb kellemetlenségek mellett megfosztották nemességétől, ítéletileg „paraszttá degradálták.”

„Palma sub pondere crescit.” Az ő hirneve is nőtlen-nőt, elhatott a legfélreesebb zugba is, hol a magyar névnek, a magyar szónak becsé van. Változtak az idők. A külföld, mely sokáig fitymált, becsmérelt mindent, amí magyar, vagy még tovább ment s egyszerűen nem tudott róla, most már jobb szemmel tekint reánk, tudomást vesz létezésünkről, vannak barátaink s jóakaróink a nem magyarul beszélő művelt népek között is; — s hogy

ez így van, azt jó nagy részt Jókai geniejének, Jókai irodalmi sikereinek köszönhetjük.

A dicsfény, mely homlokát övezi, nemzetére is fényt vet, minden sikere egyszersmind hazánk jó hirnevének s emelkedésének egy-egy emeltyűje lett. —

Nem esoda hát, ha nemzetének minden hű fia örömmel üdvözli hatvanadik születésnapján a lángeszű író, a fennkölt szellemű magyar hazafit, ki a tiszteletet s hódolatot, mely a magyar írók s az egyetemi fiatalság üdvözlő szónoklataiban annyi bensőséggel s melegséggel nyilvánult, egy hosszú élet lankadatlan munkásságával s a maga elé tü-zött czélok magasztosságával vivta ki. — Midőn közelebből városunkat látogatásával megtisztelte, az üdvözlő szónok öt nemzetünk tanítómasterének nevezte, s a meleg, intó szavak, melyeket az egyetemi fiatalság tisztelő küldöttségéhez intézett, annyira rokonszenvesek s annyi megszívelni valót tartalmaznak, hogy olvasóink iránt kedves kötelességet vélünk teljesíteni, midőn az ünnepeit író választát szösz szerint ide iktatjuk.

Szeretett fiatal barátim! Ha ez a mai nap valami nagy eseménynek a napja volna hát én is fellelkesíteném magamat valami patheticus szöszökkel. Miután azonban ez csak a természet reudes lefolyásának reudes fordulója, a mi ly elhoz egy napot, félig örvendetes, félig szomorut — annyiban örvendetes, hogy egy lépéssel közelebb visz az éghez, annyiban szomorut, hogy egy lépéssel közelebb visz a sírhoz — hát én is mellőzök most mindenféle magasan szárnyaló szöszöket s elkezdek bizalmasan csevegni azokról a dolgokról, hogy mi a különbség a mostani és a mi fiatalságunk közt.

Egészen más kor volt az, ugy ezelőtt 45 évvel, a mely előttem megnyílt. A mi ifju korunkban tanulói pályánkat még a gyermekkorunk a napvilága sugározta be egész végig; a ti pályátokban már a férfikorunk komoly gondjai vetik előre árnyékukat.

Még a mulatságunk is másforma volt, mint most.

Akkor egy kis birkozással, egy kis zenéléssel, énekléssel eltöltöttük az időt. Mikor jogászbált adtunk, hát akkor mi jogászok magunk úgy állítottuk ki a bált, hogy a közönség semmit sem fizetett és tudtuk ugy előállítani, hogy a költségből egyre-egyre nyoloztunk forintot jutott. Lehetne ezt most utánnunk csinálni?

Igaz, hogy az akkori közönség is ahhoz való volt. A hölgyek nem jöttek selyem ruhában, de tarlatanban. És igen jól mulattak.

Divatot is magunk csináltunk. Nem viseltük ám az európai divatot a frakkot és más efféléket. — Viseltünk hosszú, lebernyeges ujju dolmányt, fűzőt attliát, piros selyem beléssel. Próbáljon most valaki így eljönni a bálba.

Saját tánczaink is voltak: a kőrmagyar, a lassu magyar. A hölgyeknek azokat meg kellett tanulniok.

És milyen volt a tanrendszerünk! Megmutathatom iskolai bizonyítványaimat, a miket én tanultam. És mindenből eminentiát kaptam. De mondhatom hogy a mit ti tanultok, annak csak tizedrészt képezik az én tanulmányaim. Minden tudomány őriaslag haladt azóta. A mi tanulmányunk csak alapja a mostaniaknak. A studiumokat irtak magunk; most tankönyvekre és taidijakra többit ad ki egy-egy fiatal ember, mint akkor az egész kosztra és kvartélyra. A studiumokkal kimélták magunk; e helyett egész lancasteri mód szerint tanultunk iskolán kívüli tárgyakat: zene, ének, toraás, vívás, táncz; ezt mindegyik tanulta; a legvénebb diákok tanították a fiatalokat.

Igaz, hogy az életpályánk is ehhez volt mérve. A jogászokra mi várt? A prókatorság. Más pálya nem igen volt nyitva előtte. A magas hivatalokat az azokra születtettek foglalták el, kiknek diploma sem kellett. A mérnök mit remélhetett? Compossessoratusok felvétele, tagozása. Az orvosi tudományok összessége nem volt annyi, mint a mennyit most egyetlen egy specialis szak kitesz.

A mi törvényt mostanában meghoztunk három annyi, mint a régi Corpus juris. A mi akkori örvénykönyvünk alig képezett három ujjnyi könyvecskét.

Nektek mint kész embereknek kell kijönnetek az iskolából, míg mi arra voltunk utalva, hogy — a kinek tetszett és tehetsége volt hozzá — folytassa tanulmányait az egész hosszú életlen keresztül.

TÁRCZA.

Pályám végén.

Kifelé áll immár a szekerem rudja,
Hol, merre állok meg a jó Isten tudja . . .
Nem merek remélni, hej! mert a családás
Minden reményemnek hamar sirdödröt ás.

Volt, a mikor biztam mindenki szavába,
Csufos kinevetés lett bizalmam ára;
Gunyoltak, nevettek és azóta óva
Tekintek mindenre: álomra, valóra.

Képzelmem nem üz már könnyelműen lepkét,
Hátha intogt szárnyásával a rét;
Keblemben a remény rózsás, szép hajnalát
Sötét felhő fedi: kétség vert ott tanyát.

Riasztgatom néha, hátha tovább szállna
S visszatérne ismét ifjúságom álma;
De bármint riasztom, hogy repüljön tova
Még csak meg se legyen soha szárnya tolla.

Oh, ha tovazállna keblem szörnű réme!
Nem néznék jövőre, mint örökös éjre;
Néznék azon édes, boldogító hittel:
Ott fogom elérni, mit nem értem itt el.

Hanem míg a kétség, tépelődés árnya
Szüntelen kísérve nyugalmamat bántja:
Addig egy hajszálnyi sugárka sem villan,
A mely vezérelne rögös utámban.

F.

Az evőművészs.

— Szépirodalmi kísérlet. —

Börne Lajostól.

(Folytatás.)

Az az ismeretes előítélet, hogy a művészetet inkább pártolják monarchikus, mint republikánus államban, azon másik előítéletet szülte, hogy a legtöbb művész aristoerata érzelmű. Hogy e nézet mennyire téves, arra művésznök a legjobb bizonyíték. Ő ugyanis annyira szerette a szabad-

ságot és egyenlőséget, hogy mikor az asztalnál az urak átugrásával a nöket kínálák először, éktelen dühbe jött, s nem csak örült, mint a német szabadelvűek a szabadság mellett, hanem harezolt is érte, s a pinczért, ki őt átugorva a nöeknek akart előbb szolgálni, kabátjánál fogva visszarántotta s az emberi jogok tiszteletben tartására utasította.

Egy-egy uj heringet, mely még nagyon félénk volt s alig mert annyi vendég előtt megjeleni, annyira felbátorított s oly bizalomgerjesztő módon társalgott vele, míg egy test és lélek lettek. Asztalársai persze morogtak az ugynevezett ilendőség megsértése miatt, de ezt művésznök lenevette, s azt kérdezte egy osztrák gróftól, hogy nemde a legöregebb hering is fiatal volt valaha. A kütünőség tesz nemessé — jegyez meg, — nem az évek száma.

Nem tudom, vajjon találó hasonlattal élek, ha a süteményt az asztali symphoniák adagiojának nevezem, de talál, nem talál, művésznök itt utólrhetetlen volt. Mihelyt a tészta tál feltűnt a terem ajtaján, összecsiptette szeméit, hogy látási élességét növelje. Ezt a nézési módot nem a Haller élettanából, hanem néhány európai udvarnál tanulta, hol az uralkodók szintén szűk körre szorítják össze látásukat és hallásukat, vagy a mi végeredményében ugyanazt teszi, csak néhány udvaronezot látnak és hallgatnak meg, hogy tisztábban kivehessék, mi a népszüksége. Óhaj-tása? Ő tehát ily udvari szemmel nézett. Míg a tál hozzá érkezett, ugy tett, mint a nők dörgéskor, folytonosan beszélt még pedig jó hangosan, hogy szeppegését elnyomja. Meglátszott rajta, hogy nevetése erőltetett. Végre megérkezett a tál, vége a szorongásnak. Jókora adagot vág, de mielőtt kivenné, jól meghempergeti, állítólág csak azért, hogy minden oldalról szemügyre vehesse, valójában pedig, hogy lével jól átítassa. Azután bőven kanalozott a léből, s ezt alig is kerülhette el, ha száraz részletek ragadtak a kanálhoz.

Ilyenkor rendesen eszébe jutott, hogy a jelenlévő angolok rosz néven vehetnék a szárazföldi rendszer iránti

előszeretetét, s hogy ezeket félrevezesse, addig merete a levet tányérába, míg a szárazföld egészen eltűnt. De ez nem mindenkor sikerült s gyakran arantéknél emelkedtek ki a mandola- és malozsahegyek az özönvízből. A süteményezés alatt gondolatokba mélyedt, magába szállott, s gyakran fájdalmasan mosolygott. Ha budin adagjának első harmadat elköltötte (mert minden ételből háromszor szokott venni, igen kicsiny léven a tányér, hogy az egész adag egyszerre elérjen rajta), akkor ujta kérte a tálat, s ez épen nem volt ritka dolog nála. Harmadszor már eselhez folyamodott, s odakiáltott a pinczérnek, hogy a léből akar egy keveset venni. Ha oda esalhatta, jól kinevette s vett mindenből.

Csak német képes bámulni a nagy embereket a nélkül, hogy szeretné is. Hogy a nagy emberek mindig jószívűek is, azt művésznök igen szépen igazolta. A kérését soha sem utasította feltétlenül vissza; ha nem teljesíthette, legalább reményt nyújtott. Ha a pinczér olyankor kínál-gatózott, mikor nagy elfoglaltság miatt el kellett utasítania a tálat, így szólt: „most nem lehet, de később barátom!”

Mindenbe kütünő volt. Így nem osztozott a legtöbb vendégnek azon illetlen szokásában, kik a nagy rákokat kiveszik s a kicsiket a tálban hagyják; ő a kicsiket is kivette.

Mindig bátran kikelt azon általános elfogadott nevetéses szokás ellen, hogy a pátétomot felülről kell megkezdenni a mi épen olyan, mintha a fedelen át akarnánk a szobába jutni. Ő sokkal ezülszerűbben két oldalnyitást alkalmazott szemben egymással. Az első nyitáson beuyult kanálával s ugy a vadat, mint a baromfit a hátsó ajtó felé terelte, hol aztán a legkönnyebben közrekerítette. A jókora nagyságu disz csukát egészben vette ki, ugy hogy csak dereka volt a saját tányérára, a feje jobbfelől s farka a baloldali szomszédja tányérára nyult át, a mi egyike volt a nagyobbyszerű látványoknak.

(Vége köv.)

Azzal a mit én az iskolából hoztam, egyebet sem teszek, mint kergetem az előttem gőzerővel dühörgő tudományt — gyalog és nem érem utol.

Nagy a különbség a régi és a mostani idők közt. Mi hajdankori fiatalok azt hittük, hogy egy kis vers-irással és egy kis vérontással szabadá tesszük a hazát. Azzá is tettük.

Ámde quid tunc? Mi legyen a szabadá tett hazából? Most már a poétázás és a hősiesség nem viszi a nemzetet tovább. Igen, a költészetet, a hősiességet is cultiválni, fenntartani, becsülni kell. De ez magában nem elég.

Halad az egész világ és reánk nem vár. A nagy hatalmak annyira fegyverkeznek annyira versenynek és féltékenyek egymásra, hogy én remélem, hogy éppen ezért lehetetlen lesz hosszú időre a fegyveres háború.

De ha a fegyverek nyugosznak is, a háború nem szünetel, de foly egyre az ész, a tudomány, az ipar, a kereskedelem, a nemzetgazdaság eszközeivel. Ezen az uton igyekeznek egymást megverni a népek és itt nincs kimélet, nincs barát, nincs szövetség.

Enek a nagy háborúnak a tábora vagytok ti. Ez a háború vár ti reátok. Tinectek, fiatal barátim, folytatnotok kell a munkát, melyet mi abba hagyunk.

Rátok nem vár ábránd, álom. Ti megtestesítve kapjátok az ábrándot, a szabad magyar hazát. Mert higgyétek el nekem, olyan szabadsága az embernek, a polgárnak, mint Magyarországon, sehol a világon nincs. Olyan szabadsága a milyen most van a magyarnak, nem volt soha. sem az Árpádok alatt sem: Mátyás király alatt; mert nincs most itt rabszolga, nincs itt elnyomva egy néposztály sem, egy nemzetiség sem.

A munkásság, az ipar fegyvere fogja győzelemre vezetni a magyar hazát. Testesítsétek meg ez ábrándot és a küzdelem diadallal fog végződni. A mi viarkeink, melyekkel a Dűppeket be fogjuk venni a tantermek padjai. Ott szabadítsátok meg a hazát. A miért mi küzdöttünk, az a ti örökségeitek. Ezt az örökséget el ne veszítsétek soha!

A beszéd után, melyet a küldöttség zajos éljenekkel fogadott, Jókai kezét szorított a küldöttség tagjaival, mind-egyikét megölelte, azután megmutogatta nekik irószobája különböző nevezetességeit s távozásuk alkalmával a nap emlékére egy-egy lap kéziratot adott a küldöttség minden egyes tagjának a „Negyven év visszhangja” cz. művének előszavából.

Alsófehérmegyei közgyűlés.

A gazdag tarfalmu változatos tárgysorozat nem éppen nagy számban vonta össze a megyei bizottság tagjait, kiket gyöngélgéde daczára is megjelent mltgos főispán ur szívesen üdvözölt. — Megnyitó beszédében kiemelte Tisza Kálmán miniszterelnök fényes érdemeit, melyek méltányolását a t. alispán ur az állandó választmány nevében üdvözöl felirat küldését ajánlotta. — Az éljenzéssel fogadott indítvány folytán a következő felirat olvastatott fel és küldetett el ő nagyméltóságához:

Nagyméltóságú m. kir. miniszterelnök ur!

Magyarország újabb alkotmányos életében történelmi fontossággal bir azon tíz évi időszak, mely alatt Nagyméltóságod a haza nagy politikai pártjainak egyesülése után mint m. kir. belügyminiszter s kiválóan mint m. kir. miniszterelnök vezette hazánk ügyeit.

Élénk emlékünkbenn vannak e korszak eseményei, mely alatt nem egyszer súlyos veszélyek fenyegették hazánk kül- és belpolitikai viszonyait, valamint társadalmi és közgazdasági életét. — Tanúságot tehetünk, hogy azon korszak, melyben Nagyméltóságod alkotmányos életünk vezetésére vállalkozott, a jelzett tekintetekben éppen nem volt reményt gerjesztő. — Tudjuk, hogy a lefolyt időszak alatt Nagyméltóságod személye a legkeserűbb megtámadásoknak és buzgó terékenysége a gyöngye lelkeket a kitűzött céltől visszatartó féltreértéseknek volt kitéve.

És most — e tíz éves korszak végén őszinte csodálattal és elismeréssel kell kiemelni, hogy Nagyméltóságod rendíthetetlen hazafias érzete, hazánk jobb jövőjén csüggedés nélkül munkálni bíró erős akarata, kiváló szellemi ereje, fényes parlamentarai és a viszonyok felismerésében kitűnő tehetségeivel nemesak legyőzte nagyrésztben a felmerült nehézségeket, hanem egy jobb, alkotmányos tekintetben biztosabb jövőnek alapját erősítette meg. És mi örömmel valljuk be, hogy Nagyméltóságod páratlan kitartása és törhetetlen hazafias buzgalma mi bennünk is fokozta azon erkölcsi erőt s kitartást, mi nélkül sem állam, sem társadalom nem felelhet meg méltóan nehéz feladatainak.

Ez érületnek ohajunk legteljesebb kifejezést adni most, midőn Nagyméltóságod hazánk javára fordított, fel-séges királyunk és a nemzet nagytöbbsége által egyaránt elismeréssel kísért fényes, de nehéz pályájának tizedik évfordulóját ünnepelehetjük.

Megragadjuk ezen, más államok alkotmányos életében is oly ritka alkalmat, hogy őszinte tiszteletünknek és bizalmunknak kifejezést adva, egyszersmind jelezzük azon ohajításunkat, miszerint a Mindenható Nagyméltóságodat magyar hazánk javára, alkotmányos életünk biztosítására és fejlesztésére czélzó buzgó törekvéseiben teljes erőben sokáig éltesse és tartsa meg.

Fogadja Nagyméltóságod őszinte hazafiai mély tiszteletünk kifejezését, mellyel maradtunk

Alsófehérmegyei törvényhatósági bizottságának Nagy-Enyeden, 1885. évi február hó 28-án tartott rendes közgyűléséből.

A gyűlés első tárgya ezután b. Fejérvári Géza m. kir. honvédelmi miniszternek miniszterre történt kinevezését tudató leirata képezte, mire a gyűlés bizalmát kifejező felirat küldését határozta.

(Folyt. köv.)

Nagy-Enyed város pénztárának

az ujonnan választott pénztárnok kezéhez áthelyezése tárgyában kiküldött bizottság jelentése.*

Tisztelt képviselői közgyűlés!

A városi pénztár átadására a t. tanács által kiküldött bizottság munkálatait: a részletes leltározást és pénztárvizsgálatot 1884. évi december hó 29-én megkezdvén és 1885. január hó 7-én befejezvén, van szerencséje a felvett jegyzőkönyvet tiszteletteljesen betervezni.

A bizottság a jelenlegi leltárt az 1881. május hó 16-án kelt leltárral a legapróbb részletekig összehasonlította; az összehasonlítás főbb eredményei következők:

I. Majorsági pénztár ingó értékei.

	1885.	1881.
Allamkötvények (16, illetőleg 17 db) 7080 frt — kr.	7180 frt — kr.	7180 frt — kr.
Magánkötvények (87, illetőleg 110 db) 31011 frt 90 kr.	33780 frt 11 kr.	31011 frt 90 kr.
Váltók (9, illetőleg 10 darab) 143 frt 72 kr.	162 frt 82 kr.	143 frt 72 kr.
Takarékpénztári könyvbe (2 darab) 5119 frt 81 kr.	6355 frt 97 kr.	5119 frt 81 kr.
Összesen 43355 frt 43 kr.	47478 frt 40 kr.	43355 frt 43 kr.

Könnyebb áttekintés végett a majorsági pénztárhoz foglalvák a szesz-alapot illető értékek is.

Az 1885. évben leltározott ingó vagyonból levonandó a letét képpen kezelt s a fentírt összegbe foglalt Baruch-féle 7000 frt, — levonandók továbbá a következő nem konszolidált kölcsönök és adósságok:

A báró Kemény-féle ház vételárából még le nem fizetett 6000 frt. Ugyanazon épület vásárlására a menház alapítványból kölcsön vett 3000 frt. A Bethlen-főtanodával kötött 2000 frtos uszoda-kölcsön. A helybeli kereskedő társulatnak a Horváth-féle jószágban fektű mintegy 1000 frtnyi közelebről kifizetendő követelése.

A levonandó függő terhek összege 19.000 frt. — Marad tehát tehermentes ingó vagyon 1885. elején 24.355 frt 43 kr. Ezzel szemben volt 1881. elején 47.478 forint 40 kr értékű ingóság; az apadás, mely mint látni fogjuk, ingatlanokba ruházottat, teszen 23.142 frt 97 kr.

II. Az árvai pénztár ingó értékei.

	1885.	1881.
Magánkötvény (11, illetőleg 12 db) 5347 frt 55 kr.	2462 frt 26 kr.	5347 frt 55 kr.
Takarék betét (8, illt. 50 drb könyvre) 9699 frt 28 kr.	2303 frt 07 kr.	9699 frt 28 kr.
Összesen 15046 frt 83 kr.	4765 frt 33 kr.	15046 frt 83 kr.

III. Alapítványok ingó értékei.

1. Menházalapítv. (2 db tk. betétkönyv) 5546 frt 54 kr.	10615 frt — kr.	5546 frt 54 kr.
2. Kisdudorósa letéte (urbéri kötvény) 2950 frt — kr.	2950 frt — kr.	2950 frt — kr.
3. Nyudij-alap (1 tak. betétkönyv) 3030 frt 79 kr.	30 frt — kr.	3030 frt 79 kr.
4. Málnásiné polg. leányisk. alap (tak. betét, illetőleg 1881-ben 2 váltó) 1400 frt — kr.	1400 frt — kr.	1400 frt — kr.
5. Nőegyleti koldus alapítv. (tak. betét) 1112 frt — kr.	812 frt 22 kr.	1112 frt — kr.
6. Sétateri társzínhelyiség alapítvány 53 frt 36 kr.	16 frt — kr.	53 frt 36 kr.
Összesen 14092 frt 91 kr.	15823 frt 22 kr.	14092 frt 91 kr.

A nyugdíj-alap 3000 frtnyi és a koldus-alapítvány 400 frtnyi szép gyarapodásnak daczára az 1885. évi összeg azért kisebb, mert a menház-alapítványból kölcsön vétetett 3000 frt a báró Kemény-féle ház vásárlására, és 1600 frt a Benda-féle, szintén a menházat illető hagyatéki tisztázására. Továbbá a betéti könyvecskék nem záratván le a több év óta, a kamatok szintén növelni fogják a kitüntetett összeget.

IV. Oradéki letétemények.

Ezek értékpapírok és takarékpénztári betéti könyvek.

Városunk gazdasági életében az utolsó leltározás óta lefolyt négy év alatt nagyszerű változások történtek; — hiányos volna a jelentés, ha azokról áttekintést nem nyújtana. 115.000 frt értékű ingatlan és ezzel szemben 80000 forint konszolidált kölcsön nem oly csekélységek, hogy hallgatással volnának mellőzhetőek.

Ingatlanok.

	Vételár	Brutto bevétel	Adó	Netto bev.
	frt kr.	frt kr.	frt kr.	frt kr.
Laktanya felelőrsége	50000.—	2400.—	268.80	2131.20
Városháza	22527.71	800.—	—	800.—
Horváth-féle földbirtok	22000.—	1000.—	80.—	920.—
Uzoda	6946.27	—	—	313.—
Br. Kemény-féle ház	12000.—	643.34	72.04	571.30
Fodor Gyula-féle földlek	1500.—	90.—	13.—	77.—
Összesen	114973.98	5246.34	433.84	4812.50

Ingatlanok fedezete.

	Tőke	Évi tőke	Kamat	Kamat	
	frt kr.	frt kr.	frt kr.	frt kr.	
Laktanya-kölcsön 38 1/2 évre	50000.—	500.	4 1/2 %	2250.	
Városház-kölcsön	20000.—	200.	5 %	1000.	
Horváth-féle	39 1/2 %	10000.—	115.	5 %	500.
Ingó vagyonból fedezve	23143.57	—	5 %	1157.	
Folyó bevételből	11830.41	—	5 %	591.	
Összesen	114973.98	815.—	—	5498.	

* Előadott a városi képviselőnek 1885. febr. 23-án tartott ülésében; előadó dr. Winkler Albert, bizottsági elnök. —

Jóllehet a szerzett ingatlanok tiszta jövedelme 600 forinttal kisebb, mint a kölcsönök és beruházott tőkék kamata, jóllehet az épületek javítására szükséges évi összeg számításba nem vétetett, mindamellett az ingatlanok ily nagy mérvű beszerzése az évi költségvetésre károsan nem hatna, mert: 1) a katonai elszállásolások eddig leg-alább 1000 frt pótlást kívántak, mi jövőre legalább 600 frttal fog apadni; 2) az ingatlanok 12.000 frt erejéig a folyó jövedelmek megtakarításából származván, ez is 600 frttal teszi kedvezőbbé a fentti számolást, és különösen örvendetes tény, hogy a folyó jövedelmekből évenként 3 ezer frt volt ingatlan vásárlására fordítható.

Ellenben az évi költségvetés terhére esik 800 forint évi tőketörlesztés és 800 frt lakbér az új városrészben, — ezekkel szemben azonban 38 év múlva 80.000 forinttal ingatlanokban a város gazdagabb lesz és hivatalai mel-tóságának és a czelnak megfelelő díszes épületben helyezvék el.

LEVELEZÉS.

Zalathna, 1885. márcz. 5

További tudósítások a színelőadásokról. Febr. 18-án előadott: „Cox és Box”, „Miért nem házasodik a sógor” és „A miniszter előszobájában” egy-egy felvonásos darabok; miadhárom meglehetősen jó és mulattató mű, mert eredeti alakjaik vannak. Az első darabban Láng J. mint Box nyomdász és Kállay, mint Cox kalapos, meglehetősen humor-ral játszottak, de nem oly folyékonyan és összefüggően, mint a mily gyors egymásutánban kell a bohózatos cse-lekményeknek legördülni. Kerekes Hermin, Bunczerné asszonyt szokott gyakoroltsággal játszotta. A második darabban Kovács Károly bizony nem valami pompás sógor volt; ugyszintén Lángné sem volt az a finom szeszélyes és szőrszálhasogató nő, a ki minden csekélységért fájrt okolja és boszantja, mert nagyon is csőrömpölt és elki-a-bálta szerepét. Daru Mártonban türelmes ferjét mutatótt be Kállay A. Végre „A miniszter előszobájában” igen jó alakítással mutatta be Láng J. az 50 év óta dijnokoskodó ősz Knábe Jeremiást, ki hosszú szolgálatai után egy kis írni ki állomást kér ő excellenciájától s ettől éppen azért utasítottat el, mert már nagyon is vén. Jellemző és mindig modern kis dramolette. A többi szerepek benne csak mellékesek.

Febr. 19-én színe került a „Peleskei nótáris” e régi és jó bohózat, de jobb lett volna nyugodni hagyni, mert ez számos szereplőt igénylő nagy darab, már pedig ily kis társulat azt csak parodizálni képes, de nem elő-adni annyival is inkább, minthogy még énekes sem volt, lévén az eltávozva a társulat kebeléből.

Febr. 21-én „Bankár és Báró” szomorujáték, Láng J. jutalomjátékául. E darab szép nyelvezettel és körmon-datosan lévén írva, feltűnően érzett a szereplők beszélő szerveinek küzdése, mely tanúsítja, hogy e darabot legelőször játszik és nincs meg hozzá a kellő előkészület. Láng J. mint báró Mitmont ez alkalommal is jól játszott s a nyelv nehézségeivel ő birkozott meg a legfesztelelenebbül. Gran-ville bankár nejt Adélt, Kerekes Hermin személyesítette, de be is bizonyította, hogy „Nótás Katából” nem lehet Stuart Mária. Különösen jätéka jó volt, de őszintén szólva ő benne még hamuban pislogó drámai erő sincs. Hanem hát a szükség törvényt ront, s ő igyekszik is kü-lönböző szerepeinek lehetőleg megfelelni. A többi szere-pek itt is mellékesek.

Február 22-re „Zsidó honvéd” 3 szakaszos vígjáték volt hirdetve, de helyette „Süketnek kell lenni” 2 felvo-násos és „Váróteremben” 1 felvonásos vígjátékok adattak elő. Az előadásnak ily megváltoztatása nagyon ritkán lehet indokolt s az kis városban mindég rossz vért csinál, miért is az előre látható fogyatékozasokat nagyon is figyelembe kellene venni. Az előadott két darab csak műkedvelők szárny-próbálgatásainak való s a közönséget egyáltalában nem kárpótolta.

Ezzel aztán befejeztetett volna az előadások sora, de kis városunk műpártoló közönsége, sok jó akaratú, lehet-séggé tette egy II. bérlet megnyitását, mely febr. 24-én el is kezdődött „A braziliai” és „Kukli prédikációk” cz. egyáltalában nem vönöz erejű darabokkal. Sajátságosnak tetszik előtűnk, hogy ily apró-cseprő darabok vétetnek elő, holott annyi számos élvezetet nyújtó újabb színművek közül bizonyára kiválaszthatók lennének olyanok, melyek a társulat phisikai erejét sem haladnák túl s velők a kö-zönségre is jobb hatás gyakorolhatnák. A mi pedig az elő-adást illeti, az nagyon is gyenge volt, s hozzá egy újlag ismétlődő szerep nemtudás miatt „A braziliai”-ban való-ságos babyloni zavar keletkezett.

Febr. 26-án „Az igmándi kispap” jó énekes nép-színmű került előadásra, melyben Nagy János néptanító, a régi és elfogult iskolamester urat, ki fiából okvetet-lenül papot akar csinálni s már előre is püspöki székben látván ülni, folyton fő-főtisztelendő fiam-uramnak titulázva: Kovács Károly meglehetősen eredetiséggel jellemezte. Hason-lóan megfelelt szerepének Kovácsné, a ki előbbinek fele-ségét Erzsit személyesítvén, a tubuzgóan vallásos nőt jó felfogással mutatta be. Ferencz papnövendök fiokat Láng J. személyesítvén, megessét vele az, hogy szerepében kéjel-metlenül érezte magát s nagyon sürűn pillantgatótt a sugó

lakása felé s így Kerekes Hermin naiv, de azért fangos lánykát konyssággal és Lazsák Zsuzsát városi vén szor-elmi viszonyo kitással mutat eredetiség. Ká-séget keltő jó Zsuzsa utánna szeriti a hüszé szorult vénele humorral mut Márcz. ismét szükség darab helyett egész előadás a mi nagy ind hogy a hideg észrevehető le-vehető nőtag de törve nem mint a mennyi ség egy jó iz Végre f nyai” jó comp replők hiánya vázá tötetett. Nagy sa de leghamará legkisebb nép kívánja azt, o mely nemzeti áldozanak. n előtélletekkel ság elszibbasz. És ezze lehet, hogy a nem folytatott művészetről. Marosujvárra

Bukar

A polgá udvariassága kedve telik a nyörködhetik fárada; a m figyelő szem tokosa mind ezivilizáció e egyszerű szal a női öltöny az idegennek mely előttem méter nagysá esönöz a term nöknek kik n mely pontjáb vezetén.

Érdeke királyi palota közö közlései ez olasz styl idő múlva a lesznek, mel palotát is ki

A fájda szánnyrakelt szólítására, ből valamely tegyünk szak tottam volna léptünk a „L rok által legit asztalokon u országi lapok gyűlekező ma csalhatat fel. Sört ittu tartogatta m nyújtó raktár specialitását járta. — nem hez viszonyi asztalok kört ben kváterka lehetne, a le s két faj kö legkisebb sz ban a magy adá, mint k

zta jövedelme 600
beruházott. tőkék
szükséges évi ösz-
lelt az ingatlanok
ságvetésre károsan
ésolások eddig leg-
vőre legalább 600
2.000 frt erejéig a
mazván, ez is 600
ást, és különösen
nekből évenként 3
ható.

ere esik 800 forint
új városházban, —
a 80.000 forinttal
és hivatalai mál-
es épületben he-

1885. márcz. 5
król. Febr. 18-án
zasedik a sógor“
elvonások darabok;
mü, mert eredeti
ng J. mint Box
meglehető humor-
és összevágások,
a bohózatos ese-
min. Bouczerné
a. a második da-
mi pompás sógor
finom szeszélyes
ekélyességért fájt
römpölt és elki-
es terjet mutatott
bájában“ igen jó
óta díjnokoskodó
atai után egy kis
ttól éppen azért
ellemző és mindig
pek benne csak

skei nótáris“ e
nyugodni hagyni,
darab, már pedig
es, de nem elő-
énekes sem volt.

morujáték, Láng
zettal és körmon-
zereplők beszélő
darabot legelőször
észület. Láng J.
jtszott s a nyelv
telenebbül. Gran-
a személyesítette,
ából“ nem lehet
olt, de öszintén
amái erő sínes.
igyekezik is kü-
A többi szere-

zakasos vigjáték
lenni“ 2 felvo-
gjátékok adattak
gyon ritkán lehet
ért csinál, miért
on is figyelembe
kedvelők szárny-
gyáltalában nem

adások sora, de
akarattal, lehet-
mely febr. 24-én
rdikációk“ cz.
l. Sajátságosnak
arabok vétetek
ajabb színművek
olyanok, melyek
ul s velők a kö-
mi pedig az elő-
hozó egy újlag
zilai“ -ban való-

jó énekes nép-
ános néptanítói,
fából okvetet-
püspöki székben
amnak tituláza:
lemezte. Hason-
előbbinek fele-
vallásos nőt jó
dők fiokat Láng
zerepében kéjel-
antgatott a sugó

lakása felé s így e jó szerepet nem domboríthatta ki kellően. Kerekes Hermin, mint azoknak Eszti ke nevé rokonuk a naiv, de azért Ferencz clericus bácsiba szerelmes és furfangos lánykát nagy ügyességgel játszta s szerepét folyékonyással és csinos előadással beszélte. Dalai is jók voltak. Lazsák Zsuzsát, a műveltséget szenvedő, felületes és nagyvárosi vén szobaleányt, a ki magát dámának tartja s szerelmi viszonyokat hajhász: Lángné Julia igen gyenge alakítással mutatta be, holott az e darabban humoros és rikító eredetiség. Kállaynak, mit Király Pista, volt egy derült séget keltő jó jelenete, a midőn a Pesten elcsábított Lazsák Zsuzsa utánna jött szülőföldjére s vitriolos üveggel kény szeríti a hüség esküjének letévésére. Az ily módon megszorult véneleány-hitegét jó arckifejezéssel és humorral mutatta ki.

Márcz. 1-én adatott „Deborah, a zsidó nő“, a mely ismét szükségből, illetőleg a kihirdetett „Vörös sapka“ cz. darab helyett vétetett elő, a mi aztán meg is látszott az egész előadáson. Ezen esere már másodszer fordult elő, a mi nagy indolentiát árul el a közönség iránt s nem esoda, hogy a hidegség és kellemetlenség érzete annyira kezd észrevehető lenni. Hozzá aztán még egy másik hasznavehető nótát is eltávolozván, maradtak: „megfogya bár, de törve nem“, hanem azért mégis oly csekély számmal, mint a mennyi egy quintetthez szükséges, de a mely mennyiség egy jó izlésű közönség igényeinek nem elégséges.

Végre folyó hó 3-án Lángné jutalmul „A fény árnyai“ jó compositioju darab került színre, csak hogy az, szereplők hiánya miatt annyira amputáltatott, hogy valódi vázda tétetett.

Nagy szüksége volna e kis társulatnak az erősödésre, de leghamarább egy énekesre és énekesnőre, mert így legkisebb népszínművet sem adhat elő. Saját érdekük is kívánja azt, de megköveteli a színművészet érdeke is, a mely nemzeti ügy egyszersmind, hogy kellő méltósággal áldozzanak, mert — fájdalom — annak még ma is rideg előlételekkel kell küzdenie s a keblét ellepő proletariusság elsíbbasztja a pártfogásra kinyújtott karokat.

Es ezzel befejezem színtudósításaimat, ámbar meglehet, hogy még lesz vagy két „bücsu-előadás“ is, de nem folytatom azt tovább. Elég volt ennyi most a színművészetéről. — A társulat — hallomás szerint — innét Marosújvárra megy Tháliat szolgálni.

Mozgó Mór.

Bukaresti utazásom élményeim.

— Józsa Zsigmond, exlegatus. —
(Folytatás.)

A polgári osztály külső magatartása, ruházata, finom udvariassága minden ízében a francziát árulja el. Kinek kedve telik a frakk, klakk látásában, egész unalomig gyönyörködhetik bennök. Ilyenekért azonban felesleges ide fáradni; a mi kedélyes diák báljaunkban is fedezhet fel a figyelő szem ilyen exkluzív kostümöt, melynek öntelt birtokosa minden kitelhető módon grasszálni igyekszik a civilizáció e hőbortos vívmányának hódolni nem akaró — egyszerű szalonkabátba öltözött — diákoknak. Hanem már a női öltöny csakugyan meglepő és különös látványt nyújt az idegennek. Hosszu, sarkig érő palástszerű színes köpeny, mely előttem ismeretlen eszközök által ruganyossá tett méter nagyságu tűnikákhöz feszülve darázskaresuságot kölcsönöz a természet által többnyire szépen kistaffirozott római nőknek kik nem igen tartják kompromissziónak az idő bármely pontjában magánosan promenadeozni az aszfalt kövezeten.

Érdekes figyelő helyzetemből egyik kisérőmnek a királyi palota mögött elterülő impozáns épületekre vonatkozó közlései zavartak ki. Csaknem fájt hallanom, hogy ez olasz stílyű freskokkal díszített elegans paloták rövid idő múlva a symmetriát kereső művészi izlés áldozatai lesznek, mely a legújabban óriási költségeken épült királyi palotát is kiszemelte.

A fájdalom e halvány érzelve azonban csakhamar szányrakelt praktikus kisérőimnek azon talpraesett felszólítására, hogy csupán tapasztalati szempontból valamelyik nagyobb nemzeti vendéglő termeiben is tegyünk szakértő megfigyeléseket. Udvariatlanságnak tartottam volna a nyájas felhívást visszautasítani; tehát beléptünk a „Labes“ kávéház óriási csarnokába. Ez a magyarok által leginkább látogatott mulatóhely, miről a márványasztalokon meglehetősen számmal heverő magyar- és erdélyországi lapok is tanusítottak. A billiárd-asztaloktól körömbé gyülekező magyar atyánkfiai őszinte szíveségüknek azonnal csaltatlan jelet adták, midőn poharazásra szólítottak fel. Sört ittunk; olyat, minőt „Vágónál“ ihatni, ha betekig tartogatta mindentélel heterogén elemeknek békés szállást nyújtó raktárában. Bodor füstökét eregettünk a román trafik specialitásából, melyekre nézve — bár nem az én zsebemre járta, — nem hagyhattam megjegyzés nélkül, hogy a mieinkhez viszonyítva méregdrágák s nagyon rosszak. A többi asztalok körül magyarok és románok irigylendő egyetértésben kvaterkázta együtt, úgy hogy ha látszat után itélni lehetne, a legbarátságosabb viszonyt tételéznél fel az ember a két faj között, pedig tényleg a románság nagy része a legkisebb sympathiát sem érez a magyar érdekek s általában a magyar nemzettel iránt. Ennek igen eklátás jelet adá, mint később hallam, egy ottlétem alatt tartott elitő

bálban, midőn a jelenvolt társaságra mondott toásztból a magyarság, mely ott szintén képviselve volt, világos kifejezésekkel határozottan kizárattott.

És most becsásson meg kedves olvasóm, ha egy igen prózai esemény felemelítésével foglalkoztatom, s esetleg unatomban becses figyelmét. Nagyon röviden végzek vele, papíron az könnyű dolog. Az öreg Salamon bácsinál, a ref. egyház érdekekben megöszült veterán előjárójánál vagyunk ebéden. A fekete és sárgaborok edes terhe alatt megörnyedt a vidám társaságtól körülült hosszú asztal. A pro appetito feladott likvidumok befolyása a következtében kitért az igazi magyaros kedélyesség; csak úgy pattogott, szikrázott az élcz, mint Plevna falain a muszka bomba, melyből egy pár ágyu kiadásban a Boulevardon ékeskedő „Mihály vitéz“ (vajda) lovagszobrának lábainál meglapulva, a román közszellem emlékében, mint a viharos plevnai napok tevékeny tanuja — nagy kegyelettel őriztetik. Majd a menu következett, mi egy kissé gondolkodóba ejtett eddigi tapasztalataimtól eltérő szokatlansága miatt. Az első — balvéleményem szerint — utolsó felvonást is a sonka, szárdina és külsőleg a groihoz hasonló de annál minden ízében zamatosabb, pompásabb sajt szentháromsága képezte. A melyek, bár házigazdnak páratlan szíveségével voltak garnirozva, professor-prinzipalisom dus asztalánál elkényesedett izlésemet éppen nem elégiték ki s már-már hajlandó voltam bizalmatlanságot szavazni a bukaresti magyar konyhának, midőn rövid szünet után, hosszú sorozatban rendre-rendre feltűnedeznek a tősgyökeres magyar ételeknek, közöttük a „kolozsvári káposztának“ párolgó alakjai. Elcsüggedt kedélyem ismét felderült, miben külsőben nem kis szerepe volt az arany színű magyar borral telt poharak gyakori, de kényszerített közreműködésének is. A romániai fekete bornak sajátosságos lanya, fojtós ízénél fogva csak másodrangu szerep jutott. — Legyen ebből elég kedves olvasóm, ugysem szeretem a végletekbe járni. Jobb lesz, ha egy rövid sétát teszünk a Boulevardon. Bukarest legtisztább, legteresebb sétányán. Balfelén az egyetem hatalmas épülete fekszik, kapcsolatban a muzeummal, melynek állítólag nagyon értékes műtárgyai, a muzeumot közelebből ért súlyos katastropha miatt, minden rend nélkül hevernek, elzárva a kíváncsi látogatók szemei elől. Jobbfelől a román irodalom megteremtőjének John Heliad s töle nem messze a már említett Mihály vajdának művészi szobrai díszítik a tért. A kényelmes, festett padok a csipős hideg miatt gőzerővel haladó járókelőkre minden vonzerejüket elveszteni látszanak; csak imitt-amott egy-egy, előadás elől menekülő kereskedelmi tanuló vagy életunt horár számalmas alakjai bitorolják a tisztességesebb vendégekre érdemesített pihenő helyeket.

(Folyt. köv.)

VEGYES HIREK.

— **Ő felsége a király** a miniszterelnök miniszteri működésének tíz éves fordulójára alkalmából a következő táviratot intézte Tisza Kálmánhoz: „Fogadja legbensőbb szerencsekívánataimat e mai napon, melyen halás elismeréssel emlékezve Önnek, egy évtizeden át nekem és az országnak tett jeles szolgálatairól, változatlan kegyelmem és bizalmam biztosításával azon őszinte óhajtaának adok kifejezést, hogy az isteni gondviselés még évek során át kölcsönözzen önnek egészséget, erőt és kitartást a trónnak és hazájának áldozatkészséggel szentelt kiváló működésében. Ferencz József.“ — A törvényhatóságok, hivatalos testületek, intézetek s magánszemélyek hosszú sora szintén sietett ez örvendetes alkalomból üdvözölni a szerencsés miniszterelnököt, kihez törvényhatóságunk tavaszi közgyűlése is üdvözlő felirat küldését határozta el, mely lapunk más helyén olvasható.

— **Hymen.** Tiszt. Fülöp Géza a szászvárosi ev. ref. lelkész, tiszteletbeli tanár, egykor nagyenyedi ref. lelkész folyó hó 2-án tartá menyegzői ünnepélyét ref. theol. akadémiai professor, nt. Hegedüs János szép műveltségű kedves leányával: K a t i n k á v a l. Az esketési szertartást a menyasszony nagybátyja, nt. Hegedüs Lajos n. enyedi ref. egyházmegyei esperes végezte emelkedett szellemű, igen szép beszéd kíséretében, mely a szív mélységes meleg érzelméből jött, a szónoki találó hasonlatok, az eszme gazdagság és nyelvezet szépségével ékeskedett. — Nász-nagyok voltak, a vőlegény részéről gróf Kun Kocsárd, ki egészségi viszonyai miatt az ünnepélyen részt nem vehetvén, magát képviseltette, és a menyasszony részéről theol. akadémiai professor nt. dr. Kovács Ödön. — A gyönyörű menyegzői ünnepélyen Enyed intelligens közönségének egy jelentékeny része volt jelen. Önként értendődik, hogy az esketési szertartást gazdag lakoma követte, melyet a szebbnél-szebb felköszöntések fűszereztek. Az új pár a Szászvárosról jött vendégek kíséretében már azon este víli gyorsvonattal Szászvárosra leutazott. — Fogadja a kedves új pár legfőbb és legőszintébb szerencsekívánataunkat, mely szerencsekívánatunkhoz Nagy-Enyed közönségének legnagyobb része az övét a legszívesebb örömmel csatolja.

— **Az erdélyrészi magyar közművelődési egyesület** alakuló gyűlését folyó márczius hó 15-én délelőtt 10 órakor kezdődőleg fogja megtartani a városi Vigadó

termében Kolozsvárt. A gyűlés inposansnak ígérkezik, a menyiben Erdély hazarészünk magyarságának színe-java nagyszámmal, és e mellett az anyaország számos kitünősége fog abban részt venni.

— **Sebestyén Sándor** polgáriskolai tanítót érkező vesztés érte, három éves kis fia Sándor, f. hó 7-én tüdőgyulladásban elhunyt. Fogadja szívből jövő őszinte részvétünket!

— **A fillérestélyt** rendező bizottság folyó évi márczius 8-án, vasárnap este 7 órakor a megyebáz nagytermében egy igen szép látványos képlettel és táncozzal egybekötött jótékonyezélu és változatos programmu fillérestélyt rendez, melyre Nagy-Enyed város nagyjérdemű és a szép és nemes ügyért áldozni tudó közönségét tisztelettel meghívja a rendező bizottság. Belépti díj személyenként 30 kr. Deákjegy 20 kr. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak. Nagy-Enyeden, 1885. márczius 7-én. A rendező bizottság megbízásából Nagy Mózes, titkár.

— **A nagyenyedi Bethlen-főtanoda** theologiai daikara 1885. márczius 14-én, szombaton a városház színtermében Varga József karnagy ur vezetése alatt felerészben a „Kápolnán“ állítandó emlék-oszlop, felerészben saját alapja javára táncozzal egybekötött hangversenyt rendez a következő műsorral. 1. Huber Károly: „Szabadságdal.“ férfikar, énekli: a theol. daikar. 2. W. Wallace: „Grande Polka de Concert“, zongorán előadja: Török Zelmira k. a. 3. Szavalt: Radó Mariska k. a. által. 4. Zongorakiséret mellett énekel Ugrai J. ur. 5. Thern Károly: „Kerdeztem a rózsát“ vegyeskar, éneklik: Radó Mariska, Török Zelmira, Nagler Adel és Török Leona kisasszonyok, Csiki József, Zujzon János, Kiss Albert, Bartha József, Csizsér Dániel és Kiss Sándor urak. Finna Béla, Reich Béla, Székely Albert és Zaida Arnold. 6. Cythera és hegedű duett, előadják: Vlássák Vilmosné urhölgy és Vlássák Vilmos ur. Wagner Richard: „Alkonyesülág“ (románcz), „Tanuháuser“ cz. dalműből. Bassus solo, éneklí Csizsér Dániel ur, zongorán kíséri Török Zelmira k. a. 8. Szavalt: Kiss Albert ur által. 9. Zimai László, Népdalegyveg, férfikar, éneklí a theologiai daikar.

— **(Beküldetett.)** A m.-szentkirályi illető birtokosok igen helyesen cselekednének, ha a Maros vizén ott átszállító hajójukra jövőre az eddiginél jóval több gondot fordítanak. Ez a hajó ugyanis jelenleg olyan állapotban van, hogy azt megyei rendőrségileg a közhasználat alól ki kellene vétetni. Ha az utazó közönség a hajójámat fizeti, jogosan megkövetelheti, hogy a regalé tulajdonosok a közhasználatra olyan hajót tartsanak, mely a szegény igavonó állatok lábait eltöréssel minden alkalommal ne fenyegetse.

— **A Bethlen-főtanoda ifjusága** jövő vasárnap délelőtt 11 órakor márczius 15-diki ünnepélyt rendez a régi városház nagytermében, melyre az érdeklődőket tisztelettel meghívja a bizottság.

— **Tűzkáresetek** 1884-ben. Alsó-Fehérmegyében 102 tüzeset fordult elő, s ezek által 34.503 frt 30 kr értékű nemzeti vagyon semmisült meg, mert a leégett tárgyak egyike sem volt biztosítva. Legnagyobb volt a károsodás az alvinezi járásban, mert a 15 ezer frtot meghaladja. Abrudbányán nem volt tüzeset — legalább a kimutatás szerint. Ha jól emlékszünk a megyei általános kötelező tűzkárbiztosítás eszméje többször tel volt vetve a törvényhatóság közgyűlése s bizottság is küldetett ki az ügy tanulmányozására. — Nem ártana megkezdeni a tanulmányozást.

— **Erős szélvihar** vonult el tegnap éjjel városunk felett, még pedig oly hevességgel, hogy a szalmás fedeleket, melyeknek az utczavégeken még bővében vagyunk, több helyt megbontotta.

— **Szerencsétlen esés.** Szűcs János, a nagyenyedi Vágó-vendéglő régi hűséges kocsisa, a kocsiakról lebukván a kerekék alá került s igen súlyos bonyodalommal párosult lábtörést szenvedett. Ápolás végett a megyei kórházba szállították, hol delirium tremens következtében e hó 6-án meghalt.

— **Múlt évi halálozás.** Megyénkben a halottkének által gyűjtött adatok szerint összesen 5460 egyén halt el, kik közül 5 ért el 100 évet meghaladó életkort. Ezen halálozásnak teljes 1/3-ad része az élet első hónapjára, majdnem 1/2 része az első félélvre s közel 1/4 része az első élet-élvre esik.

— **A sikkasztási bűnper vége.** A b.-pesti fenytő törvényszék Verhovay Gyulát másfélévi börtönrre s a büntetés kiállításától számítandó 5 évi hivatalvesztésre s politikai jogainak felfüggesztésére, Verhovay Lajost tíz havi börtönrre, s 3 évi hivatalvesztésre ítélte. A megszökött Wilkens Gyula köröztetni fog, s mig kézre kerül, ellene az eljárás felfüggesztetik. Az ítélet kihirdetése után Verhovay Gyula a bírakat megátkozta s rekedt hangon ordította: „Tisza Kálmán tíz éves uralkodását e gazzsággal pecsételte meg.“ Ezen kifakadás miatt aligha újabb bünvádi eljárás nem fogja sujtani.

— **Mezőségi vasutak.** A deázs-besztercei vasút közigazgatási bejárása megtörténtvén, ez alkalommal az építési engedély egyes részletek kivételével megadatott. A Marosludas-besztercei vasut beszakadási pontja a két vasut közös tárgyalása alapján Kentelkénél állapított meg.

